

UUTISKIRJE

Rakkaat ystävät,

Lueskelin kahvitauollani Suomen uutisia kännykästäni ja totesin, että Suomessa onkin todella hankalat liikenneolosuhteet juuri nyt. Nelostie poikki, autoja ojissa. Kuulostaa hurjalta.

Täällä Francistownissa on puolestaan hikoiltu ukkostyyppisen helteen alla. Näin perjantai-iltapäivään mennessä täytyy tunnustaa, että mehut on imetty aika kuiviin. Joten, jos tästä tulee lyhyt kirje, se johtuu myös vallitsevista olosuhteista. 😊

Alkuvuoden kuvioita

Vuosi lähti liikkeelle vauhdikkaasti aluehallinnon, henkilöstöhallinnon ja hankkeiden asioissa. Niin kuin viime kirjeessäni kerroinkin, kumppanikirkot ja -järjestöt työstävät uusia nelivuotisia hankesuunnitelmia samalla kun raportoivat menneen vuoden tapahtumista. Alkuvuosi on aina äärimmäisen kiireistä aikaa kumppaneille, joilla saattaa olla menossa useita hankkeita ja niillä useita eri tahoja rahoittajina. Kaikki haluavat raportit mahdollisimman nopeasti alkuvuodesta, jotta voisivat sitten koostaa niiden pohjalta raportteja omille taustatahoilleen. Lähetysseuralle näitä tahoja ovat ennen kaikkea seurakunnat ja muut tukijatahot kirkollisessa kentässä, ja sitten tietysti ulkoministeriö, jolle raportoidaan kehitysyhteistyömäärärahojen käyttö. Olisi hyvä, jos pääsisimme jossain vaiheessa siihen, että tukijatahot voisivat tavalla tai toisella yhtenäistää raportointipohjiaan ja -pyyntöjään, jotta kumppanit selviäisivät tästä prosessin vaiheesta mahdollisimman helposti. Nyt kuitenkin tuosta ollaan vielä suhteellisen kaukana.

Ah, nämä autot!

Menneellä viikolla sain poikkeuksellisesti vieraita Zimbabwesta: työtoverini Ruusa ja hänen puolisonsa Roy tulivat muutamaksi päiväksi hoitamaan asioita rajan tälle puolelle. Meillä on Botswanassa tällä hetkellä kaksi ylimääräistä autoa ja olemme suunnitelleet niistä paremman, Toyota Fortunerin, siirtoa pysyvästi Zimbabwen puolelle. Zimbabween on suunniteltu jatkossa useampia työntekijöitä, kun taas Botswanassa väki vähenee. Näin ollen autoillekin on enemmän tarvetta sillä puolen rajaa.

UUTISKIRJE

Tiesimme, että auton pysyvään siirtoon tarvitaan monta käyntiä erilaisissa toimistoissa ja olimme varautuneet siihen, että aikaa menee ainakin kaksi päivää. Aloitimmekin hyvin vauhdikkaasti poliisilla, missä kerroimme asiamme ja poliisi otti vastaan tiedot autosta. Hän lähetti tiedot sitten Interpolille varmistaakseen, ettei auto ole varastettu. No, meidän tiesimme, ettei se ole, mutta varmistus täytyy tehdä. Vastausta saisisimme tulla kyselemään iltapäivällä klo 15.30–16.30.

Seuraavaksi menimme arvioittamaan auton Zimbabwe puolen tullimaksua varten. Siellä joutuikin maksamaan melkoisesti tullia, sillä auton tuonti maahan järjestön nimiin vaatii 90 % tullimaksun – tai itse asiassa hieman yli 100 %:n, koska lisäksi tulee vielä pientä maksua sinne ja tänne. Olimme tuosta tietoisia ja budjetoineet tämän, koska kalleudesta huolimatta tullimaksun maksaminen on halvempaa kuin yrittää ostaa vastaavanlaista autoa Zimbabwe.

Saimme auton hinta-arvion suit sait sukkelaan ja olimme hyvin tyytyväisiä siihen, miten asiamme edistyivät. Parit valokopiot lähiliikkeessä, leimat niihin – ja seuraavaan paikkaan.

Marssimme paikalliseen Traficomiin hoitamaan auton rekisteröinnin peruuttamisen Botswanan puolella. Toimistossa oli hyvin rauhallista, ja ehdin jo ajatella, että selviäisimme sieltä sutjakkaasti. Mutta kuinka ollakaan, rauhallisuuden aiheutti se, että ko. toimiston sisäinen verkko ei toiminut. Kukaan ei tiennyt tarkalleen miksi ei, eikä tietenkään myöskään sitä, kauanko häiriötila kestäisi. Sen verran saimme kuitenkin selviteltyä asioita, että toimiston pääpomo kävi läpi paperimme, valtakirjamme ja kaikki liitteet ja totesi, että kaikki tarvittava on koossa. Se oli hyvä tieto se.

Nyt sitten kahville! Johan tuossa olikin tullut juostua paikassa jos toisessa, eli kofeiinivajaus oli ilmeinen, suomalaisella!

Ruusa ja Roy viestittelivät koko ajan Zimbabwe puolella olevalle agentille, joka oli lupautunut avustamaan auton tuonnissa maahan. He varmistelivat, että meillä oli tieto kaikista eri vaiheista, tarvittavista papereista, luvista, leimoista jne., mitä nyt sitten voi kuvitellakaan. Näissä kuvioissa kävi ilmi, että

UUTISKIRJE

Zimbabwessa oli tullut voimaan uusi vaatimus auton kunnon vahvistavasta todistuksesta. Ymmärryksemme, tai varmaankin minun ymmärrykseni, oli, että sellaisen saisi tšekiläisen Traficomien tarkastusasemalta. Joten, sinne sitten seuraavaksi.

Jonotimme, odotimme, kyselimme ja taas odotimme. Lopulta 30 minuuttia ennen viraston sulkemisaikaa sain maksettua auton kunnon tarkastusmaksun ja ajoimme auton pikapikaa tarkastuspaikalle. Tosin emme olleet tajunneet, että portilla olisi pitänyt pysähtyä ja käydä rekisteröimässä auto sinne portinvartijan isoon rekisterikirjaan. No, minä sitten juoksin sinne (kilpaa kellon kanssa), ja asia tuli hoidettua.

Auton kunnon tarkistukseen meni ehkä kaksi minuuttia. Tarkastaja kävi auton alla, hyppäsi rattiin, ajoi tarkastusviraston takaa kierroksen ja sanoi, että kaikki on kunnossa. Paperi käteen ja takaisin alkuperäiseen toimistoon. Tämähän etenee hyvin!

Viime minuuteilla seisoimme taas virkailijan edessä ja ajattelimme, että saamme kuin saammekin rekisteröinnin peruutuksen hoidettua. Vaan ei, virkailija sanoo, että auton tiedoissa näkyy, että siellä on maksamaton sakkomaksu. Ei auta muu kuin ottaa todistus tehdystä kuntotarkastuksesta matkaan ja päätyä siihen tulokseen, että jatketaan seuraavana päivänä.

Ruusa ja Roy ehtivät viime minuuteilla vielä takaisin poliisille, joka totesi, että auto ei ole varastettu ja sikäli heidän puoleltaan kaikki oli kunnossa.

Illalla sain Ruusalta viestin, että saamamme kuntotarkistustodistus on vääränlainen ja että he alkaisivat aamulla selvittää, mistä tarvittavan todistuksen voisi saada. Minä puolestani lupasin käydä poliisiasemalla selvittelemässä tätä kummallista sakkoa.

Aamulla poliisiasemalla kävi ilmi, että kyse oli syyskuun 2024 sakosta, joka oli jo kerran maksettu, mutta tietoa siitä ei ollut poistettu tiedostoista. Tiesin ko. sakosta ja tiesin, että sen vuoksi oli juostu poliisiasemalla useita kertoja. Tiesin myös, että kuitin etsiminen, sen kirjaaminen / tarkistaminen pääkaupungin poliisiasemalta jne. veisi ties kuinka kauan ja niinpä päädyin siihen, että maksan sakon uudelleen. Ja sehän onnistui, ei tosin sillä poliisiasemalla, koska siellä ei ollut (jostain syystä) kuittivihkoa, mutta kaupungin toisella asemalla.

UUTISKIRJE

Sillä aikaa, kun minä selvittelin sakkoja, Ruusa ja Roy selvittelivät kuntotarkastusasiaa. He kävivät yhdessä toimistossa ja sitten toisessa – eikä missään tiedetty tällaisesta vaatimuksesta mitään. Kun me sitten lopulta

tapasimme, olivat puhelinlinjat olleet kuumina Zimbabwen suuntaan, Roy käyttänyt kaikki yhteytensä asian selvittelyyn, ja lopputulos oli se, että kyseinen lupa on saatava Etelä-Afrikasta, missä auto on valmistettu. Ja luvan saaminen kestää ehkä viikon.

Tässä vaiheessa ei pelkkä kahvi enää auttanut, vaan tarvitsimme hieman vihreää, rauhoittavaa luontoa ympärillemme. Menimme Marangin hotellin puutarhaterassille ja hengittelimme syvään. Ruusan ja Royn oli päästävä takaisin Zimbabween, eikä prosessin keskiössä olevalla autolla sinne voinut nyt lähteä. Onneksi ratkaisukeskeinen Ruusa keksi, että meillä on Francistownissa kaksi muutakin autoa, joilla kulkeminen onnistuisi. Niinpä pulssin laskettua ajelimme kotiin, kirjoittelimme tarvittavat lupakirjeet, kaivoimme esiin avaimet yms., käytimme lupakirjeet poliisilla ja Roy ja Ruusa lähtivät toisella Fortunerilla Zimbabween. He tulevat takaisin kuukauden päästä, kun tuo viimeinen kuntotarkistuspaperi on saatu (se pitäisi olla mahdollista saada lähettämällä kuvia Etelä-Afrikkaan – eli autoa ei tarvitsisi sinne viedä). Sitten, toivottavasti, homma saadaan loppuun ja auto Zimbabween.

Vielä näin loppukaneettina tähän autosaagaan: olen ihmetellyt, kun käytössäni olleessa autossa on kuulunut aina välillä veden loiskintaa. Ja eräänä päivänä ihmettelin, mistä oli tullut pieni vesilätäkkö maahan auton ovien kohdalle auton oikealle puolelle. Ei ollut satanut eikä sadekaan olisi tehnyt tuollaista pientä selvärajaista lätäkkoa. En sitä sitten kuitenkaan ehtinyt siinä vaiheessa sen enempää tutkia, ja veden loiskumisen ajattelin johtuvan autossa olevasta vesikanisterista.

UUTISKIRJE

Aina välillä kannattaa vaihtaa autoja, sillä näppärät Ruusa ja Roy olivat keksineet, että auton oven sisällä oli vettä. He kertoivat, että sitä oli ollut noin neljä litraa! Nyt vaan täytyisi keksiä, mistä vesi on oven sisälle mennyt. Kaikki mahdolliset skenaariot, joita teille tulee mieleen, vastaanotetaan tännepäin suurella kiitollisuudella!

Oikein ihanaa loppupalvea, lisääntyvää valoa ja pian koittavaa kevättä teille kaikille!

Paastonajan terveisin,

Marja

Marja Alastalo

Toimin Afrikan alueella alueellisena ohjelmapäällikkönä. Työni käsittää alueella tehtävän työn suunnittelemista, toteutuksen seuraamista ja arviointia, työntekijöittemme esihenkilönä toimimista ja kumppaneiden rinnalla kulkemista. Suurta iloa koen siitä, kun näen innostusta ja uusien ideoiden toteutumista työtovereitteni ja kumppaneiden yhteistyössä kehittämässä työssä. Jumala luo edelleen kaikenlaista uutta!

Voit tukea työtäni myös taloudellisesti lahjoittamalla haluamasi summa MobilePaylla numeroon **58735** tai tilisiirrolla **FI38 8000 1400 1611 30**. Muista kirjoittaa viestikenttään minun nimeni, myös MobilePayssa.